

24 αἱ ἐπιστολαὶ 28 Παντέκτην 30 Παντέκτης 38 κονδάκια· κονδάκια 332,2 χρυσοῦς] χρυσός 3 χρυσοκενητά (;) ἔχοντα 9 ἀνεμομιλιάριον 10 εἰς τὸ] τὸ 11 ἰβ] δώδεκα 19 κυριακοδρομῖν 19 προφητία 20 κονδάκια 23 μετάφρασιν 26 μέμβρανον] βέβρανον 31 δύο¹ πυρροϊσσία 31 λυκῆναι] λεκάναι 32 ἀφ' ὧν τὰ 32 χαλκοστάμνη 33 κόνια ἀμφίβολον· πάντως ὀρθὸν κόνια 33 - 34 πυρρομάχιν ἢ πυρρομάχους³⁵ δεκαεπτὰ 36 πρὸ τοῦ ὑνία προσθέτει τὸ ἔγγρα. τζικαλικά ἐπὶ 36 ἕτερα 37 τζικαλικὸ 38 πηλωτοπροσκεφάλαι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ πηλωτοπροσκεφάλαι 39 ἔρινα τεσσαράκοντα 40 ἐπεύχιν 40 καὶ σινδόνια καὶ προσόψια 333,4 δεκατρία 5 Φραντάλη 8 καὶ 12 Βασιλικῶ 9 εἴκοσιν 14 Βαλανίδα 15 ἐν τῇ τοποθεσίᾳ 19 Καλαμούδη καὶ τοῦ γὰρ αὐτοῦ 25 Χηρόλακος 34 ὀνοματωθὲν] ὃν κάτωθεν 334,3 Μοντοηλικίνας 5 Μαηδόνη 9 προσενέξεως 15 δεκαοκτὼ 20 αὐτῶ] αὐτῶ ἅπαντα 22 τοῦ Ποταμίου; ἐπὶ τῆς φωτογρ. τοῦ ἔγγρα. ὀλίγον τι δυσανάγνωστον· πιθανὸν τῇ Ποταμιά <τοῦ> πβλ. κατωτέρω 36 - 37, 335,1 καὶ 335,26 27 - 28 τοῦ τε Ξερδοπούλου 32 Μοσχανά 335,3 ἕτερον τὸ 10 πρόσθεν] προγονικὸν 11 τοῦ ἄνωθεν 20 Ῥωμανοῦ 24 Τζακανδύλη τὸ ἔγγρα. ἀντὶ Τζυκανδήλη 29 ὀρέγεται ὀριγῆται 37 ἀγορασίας 336,1 Πασινάλη 1 πεντεκαίδεκα 2 δεκαεπτὰ 11 Μαρδύμων] Καρδύμων 15 ἀντὶ ἐκεῖνος μετὰ τοῦ Λεβεροῦ γράφει ἐκεῖνος Μντᾶς· ἐν τῇ αὐτῇ τοποθεσίᾳ χωράφιον τοῦ Φουλάνου περιελθόν μοι ἐξ ἀγορασίας· χωράφιον τὸ ἐπιλεγόμεον Καλαμαρίτζην περιελθόν μοι ἀπὸ τοῦ Λιβεροῦ 19 Ἐμβδούλας] Ἐμβολῆς 20 Γκρινηᾶ 34 γούρνοι 35 μετὰ τὸ εἰσὶ πρόσθες· κρατῶντα τὸ ἐκεῖσε μονοπάτιον, ὅπερ ἀπέρχεται πρὸς τὴν Κασιλόκωμην· τὰ ἀριστερὰ τὰ κάτωθεν τῆς μονῆς εἰσὶ 37 Κασιλοκωμήτου 337,1 τὰ περὶ δὲ 4 Ἀειστέρας] ἀριστερὰ 10 Φλατούμη 10 Ἀκανθοπάτου τοῦ Βοτανειώτου 15 συκαμινέων 17 παρὰ] ἀπὸ 23 Προοίκων 24 μεσοποταμίσεως 25 χωράφια] χωράφιον 31 Στιχεράριον 32 Σεπτέμβριος, ὁ Ὀκτώβριος καὶ ὁ Νοέμβριος 33 Στιχεροκαθιστάριον 34 Κονδάκιον 338,4 ὀνικά] ὀνικά ἄρρενα καὶ θήλεα 11 - 12 ἀλλαγάτορος 13 σιδηροκάνθωτα 25 προσέθετο] περιέθετο 339,6 μετὰ τὸ ,ςψνς' προσθέτει σημεῖον σταυροῦ.

Α. ΣΙΓΓΑΛΑΣ

Κ. Ἀμάντιον. Ἡ Μονὴ τῶν Μουνδῶν ἐν Χίφ. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν «Ἐναισίμων» (Ἀθῆναι 1931) σελ. 451 - 469.

Αἱ Μοναί, ἀνήκουσαι κατὰ τὸν μεσαῖωνα καὶ τοὺς μετέπειτα χρόνους εἰς τὴν τάξιν τῶν «Κρατούντων», μετὰ ἱεροῦ ζήλου καὶ πρὸς τὸ ὕλικόν των συμφέρον διεφύλαττον τὰ ἔγγραφα, τὰ ὅποια ὄχι μόνον τὴν ἰδρυσιν καὶ σύστασιν αὐτῶν ἐπιστοποιοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν κτηματικὴν των περιουσίαν κατωχύρουν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου παρέσχον πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν

ιστορικὴν ἔρευναν, διαφυλάξασαι σπουδαῖον ἱστορικὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ματαίως θὰ ἀνεζητοῦμεν ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντος τῶν Μονῶν. Ἡ ἱστορία των ἐπομένως, ἰδίως ὅταν αὕτη βασίζεται ἐπὶ ἐγγράφων πηγῶν καὶ ὄχι εἰς τὴν φαντασίαν μοναχοῦ τινος, ἀποτελεῖ σπουδαῖον κεφάλαιον τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τῆς ὁποίας πλεῖστα ὅσα σημεῖα σκοτεινὰ δύναται νὰ διαφωτίσῃ. Ἐνεκα τούτου παραξενευόμεθα πολὺ, ὅτι ἀκόμη δὲν ἐγράφη ἡ πραγματικὴ ἱστορία τῶν Μονῶν, τοῦλάχιστον ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι διέσωσαν μέχρι σήμερον τὰ περισσότερα καὶ σπουδαιότερα ἔγγραφα, ὥς εἶναι αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ περιώνυμος Μονὴ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τῆς Πάτμου, ἀφοῦ μάλιστα τὰ ἔγγραφα εἶναι «κινητὰ» καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διαφοροτρόπως, ὥς γνωστόν, ἐγκαταλείπουν τὰς Μονάς. Ἡ ταχεῖα, ἀλλὰ καὶ ἐπιμελεημένη ἐπομένως αὐτῶν δημοσίευσις ἐπιβάλλεται.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ ἀξία τῆς ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀμάντου δημοσιεύσεως τεσσάρων ἀνεκδότων ἢ κακῶς ἐκδοθέντων πατριαρχικῶν ἐγγράφων τῶν ἐτῶν 1578, 1701, 1746, 1688 καὶ ἑνὸς ἰδιωτικοῦ τοῦ 1620. Ὁ Κ. Ἀμαντος προτάσσει σύντομον ὑπομνηματισμὸν τῶν ἐγγράφων, παραθέτει δὲ καὶ πανομοιότυπα τῶν τεσσάρων πατριαρχικῶν καὶ ἑνὸς ἄλλου τοῦ 1755, ἐπίσης πατριαρχικοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον εἶχε δημοσιευθῇ καλῶς τῷ 1899 ὑπὸ Ἰ. Φοροπούλου εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς ἐν Χίῳ Μονῆς τῶν Μουνδῶν, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἱστορίαν τὰ τρία πρῶτα ἀναφέρονται. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 τοῦ 1688 εἶναι ἐπιβεβαιωτικὸν σιγίλλιον καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Βολισσῷ ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Καμπαναριωτίσσης, σπουδαιότερον τῶν προηγουμένων, ἐπειδὴ συμπεριέλαβεν ἐν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον τοῦ 1673 καὶ ἐν ἄλλο «ἀπὸ τοῦ κώδικος τῆς Μητροπόλεως Χίου ἐκβεβλημένον» τοῦ 1680. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ἐλήφθη ἐκ σφζομένου μέχρι σήμερον κώδικος τῆς Μονῆς τῶν Μουνδῶν, περιέχοντος διαφόρους πράξεις, ἀφιερωτήρια, ἐνοικιαστήρια κ.τ.τ. Ἐνῷ δὲ ἀπὸ τὰ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενα, ὅπως συνήθως ἀπὸ τὰ περισσότερα πατριαρχικὰ ἔγγραφα, μετὰ δυσκολίας προπαθεῖ τις νὰ ἀντλήσῃ ψυχία τινὰ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, ἐκάστη γραμμὴ τοῦ τελευταίου συντόμου ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου παρέχει εἰς ἡμᾶς νέας πληροφορίας περὶ τῆς ζωγραφικῆς τέχνης κατὰ τὸ 1620 ἐν Χίῳ, ὥστε νὰ θεωρήσωμεν αὐτὸ τὸ σπουδαιότατον πάντων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Κ. Ἀμαντος μᾶς πληροφορεῖ (σελ. 454), ὅτι «εἰς τὰ Μουνδὰ φυλάσσονται ἀκόμη καὶ τρεῖς κώδικες τῆς Μονῆς, ὅπου ἀντεγράφοντο διάφοροι πράξεις, ἀφιερωτήρια, ἐνοικιαστήρια, ἔγγραφαί μοναχῶν κ.τ.τ. ».

Ἡ συστηματικὴ ἔκδοσις τοῦ ὀρισμένως πλουσίου καὶ πολυτίμου αὐτῶν ὑλικοῦ θὰ συναντᾷ βεβαίως πολλὰς δυσχερείας ὑπὸ τὰς σημερινὰς τυπογραφικὰς συνθήκας· ἐν τούτοις λεπτομερὴς τις ἐξέτασις τῶν κωδίκων τούτων,

περιγραφή καὶ σύντομος ἀπόδοσις τοῦ περιεχομένου τῶν ἐν αὐτοῖς συσσωρευθέντων ἐγγράφων, θὰ ἦτα ἐπιβεβλημένη. Εἶναι ἀνάγκη μὲ τὸν καιρὸν νὰ γνωρίσωμεν τί εἶδους ἀρχεῖακὸν ὕλικὸν σφίζεται ἀκόμη παρ' ἡμῖν, ἵνα καταστῇ δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ εἰς τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ εἰδικῶν πραγματευόμενα ἱστορικὰ θέματα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀπεφεύγοντο τὰ περίεξ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων, ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἰδίως, δημοσιευόμενα πολυάριθμα ἀρθρίδια μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναμασημάτων, τὰ ὅποια καθιστοῦν τόσον δύσκολον καὶ ἐπίπονον τὴν ἐπισκόπησιν τῆς παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦδε συντελεσθείσης ἐπιστημονικῆς ἐργασίας, συγχρόνως δὲ θὰ διηυκολύνετο καὶ ἡ «παράδοσις εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν», τὴν ἔλλειπιν τῆς ὁποίας τόσον πολὺ ὅλοι μας αἰσθανόμεθα, μόλις δοκιμάσωμεν νὰ πραγματευθῶμεν οἰονδήποτε ἱστορικὸν θέμα, ὥς ἐτόνισεν πολὺ ὀρθὰ ἀλλαχοῦ ὁ κ. Κ. Ἀμαντος (πβλ. Ἑλληνικά 2, 484).

Αὐτὰ ὥς ἐν παρόδῳ. Συγκεκριμένως ἤθελον νὰ παρατηρήσω, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφέως Ἰακώβου Ἀργέντου εἰς πολλὰ ἀντίγραφα σημειούμενον «ἀπὸ παλαιὸν» δυνατὸν νὰ σημαίνει ἢ «ἀπὸ παλαιὸν βιβλίον ἢ κώδικα ἢ ρεγίστρο», ἢ καὶ «ἀπὸ παλαιὸν ἐγγράφον», ὅτε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἀντεγράφησαν εἰς τοὺς κώδικας ἀπὸ λυτὰ ἐγγράφα, σφζόμενα ἀκόμη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἀντιγραφέως.

Εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐγγράφων θὰ ἠθέλομεν νὰ εἶχε ληφθῇ περισσότερον ὑπ' ὅψιν τὸ παλαιογραφικὸν καὶ διπλωματικὸν μέρος. Καὶ μετὰ τὴν παράθεσιν τῶν πανομοιότυπων μένουσιν ἀκόμη διὰ τὸν εἰδικῶς μὲ τὴν διπλωματικὴν καὶ παλαιογραφίαν ἀσχολούμενον μερικαὶ ἀμφιβολίαι, ὥς εἶναι ἡ σφραγίς, τὸ σχῆμα, τὰ σημειώματα τῆς Γραμματείας κ.τ.τ. Ἐπίσης χωρισμός τις τῶν ἐκτενῶν πατριαρχικῶν σιγιλλίων εἰς παραγράφους θὰ διηυκόλυνε τὴν ἐπισκόπησιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. Ἰδίως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5, ἐνθα περιλαμβάνεται, ὥς ἀνέφερον ἀνωτέρω, τὸ περιεχόμενον δύο ἄλλων σχετικῶν ἐγγράφων, γίνεται περισσότερον ἀντιληπτὴ ἡ ἔλλειψις αὕτη (πβλ. 466, 21 καὶ 467, 51). Ἡ δὲ ἀρίθμησις κατὰ στίχους τοῦ πρωτοτύπου θὰ διηυκόλυνε τὴν παραβολὴν τοῦ κειμένου πρὸς τὰ πανομοιότυπα.

Τὰ γενικὰ ταῦτα ἐπιθυμῶ νὰ τελειώσω μὲ τινὰς παρατηρήσεις.

Ἐγγρ. 1,27 κειμένην ἔχει πραγματικῶς τὸ ἐγγράφον ἀντὶ κειμένης 2,17 ἀντὶ τοῦ (δ) δύναται νὰ συμπληρωθῇ (ὅπερ), τὸ ὅποιον θὰ συνεπλήρωνε καλύτερον τὸν ὑπάρχοντα χώρον 3,101 (...) πρέπει νὰ συμπληρωθῇ διὰ τοῦ ἔτει ἢ ἐν ἔτει κατὰ τὸ ἐπόμενον ἐν μηνὶ 3,101 1ης ἐνταῦθα ἢ πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ γραφεὺς ἔσφαλε εἰς τὸν ἀριθμὸν τῆς ἰνδικτιῶνος, ἢ νὰ ἀναγνώσωμεν εἰς τὸ ἐγγράφον θ'ης, ἐπειδὴ μὲ τὸ ἔτος 1746 συμπίπτει ἡ ἐνάτη καὶ ὄχι ἡ δεκάτη ἰνδικτιῶν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τοῦ ἔτους αψμς⁹ διακρίνεται σαφῶς. 5,67 ἔθος ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἔτος; 6,9 δυσι-κὸν]δυτικόν. Διὰ τὴν διπλωματικὴν ἀκρίβειαν δύναται νὰ σημειωθῇ ὅτι

τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὑπάρχει: 1,₂ μετὰ τὸ Πατριάρχης, 2,₂ ἐπίσης, 461,₈₆₋₈₇ πρὸ τοῦ Καλλίνικος καὶ 464,₁₀₃, μετὰ τὸ Πατριάρχης 465,₂ ἐπίσης.

Α. ΣΙΓΑΛΑΣ

Martini Crusii. Diarium, 1598-1599, ἐκδιδόμενον ὑπὸ W. Göz καὶ Ernst Conrad ἐν Τυβίγγῃ 1931. σ. VIII+420 8°.

§ 1. Πρὸ μηνὸς ἐξῆλθε τῶν πιεστηρίων τοῦ ἐν Τυβίγγῃ γνωστοῦ ἐκδοτικοῦ βιβλιοπωλείου Laupp ὑπὸ τὸν ἄνθι τιτλον νέος αὐτοτελὴς τόμος τοῦ Ἡμερολογίου (*Diarium*) τοῦ φιλέλληρος καὶ φιλανθρώπου ἐκείνου τῆς Τυβίγγης καθηγητοῦ Μαρτίνου τοῦ Κρουσίου. Ὁ τόμος οὗτος περιλαμβάνει τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ ΣΤου τόμου τοῦ Ἡμερολογίου (ἀπὸ τῆς σ. 627-840) τοῦ ἔτους 1598 καὶ ὅλον τὸν Ζον τόμον (ἐκ σ. 608) τοῦ ἐπομένου ἔτους 1599.

Οἱ διαληφθέντες τόμοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν κώδικα τὸν ὑπὸ στοιχ. καὶ γρ: Mh 466 ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Πανεπιστημίου, ὅστις ἀπαρτίζεται ἐν ὅλῳ ἔξ ἑννέα τόμων πολυσελίδων. Τὸ ποικίλον περιεχόμενον αὐτοῦ, τὸ πολύτιμον καὶ χρήσιμον καὶ περιεργὸν ἅμα, κατέστησα ἐν πρώτοις γνωστὸν διὰ τῆς μελέτης μου ἐπὶ τῇ 25ετηρίδι τοῦ ἀειμνήστου Κόντου (1893), ἐν τῇ R. d. Études Grecques (1898) καὶ τελευταῖον διεξοδικώτερον καὶ ἐπιστατικώτερον ἐν ταῖς περὶ Λασκάρεων καὶ περὶ Παλλῶν πραγματείαις μου ταῖς δημοσιευθείσαις ἐν τῇ παρούσῃ Ἑπετηρίδι κατὰ τὸ ἔτος 1927.

Ὁ Κρούσιος εἶναι ὁ τῶν γλωσσῶν καὶ συγγραφῶν ἑκατέρας Ρώμης καὶ τῆς Ρητορικῆς ἐν Τυβίγγῃ διδάσκαλος, ὁ ἀπὸ τοῦ 1559 μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (Φεβρ. 1607) ἐν τῇ συμπαθεῖ πόλει τῆς Βυρτεμβέργης μετὰ σθένους καὶ λεπτολόγου παρηρησίας κατὰ τὸ δεύτερον ἡμίσι τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος ἐρευνήσας περὶ ὅλων τῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνατολὴν ἀφορῶντων, εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Μελάγχθονος, Ρεϋχλινίου, Κουρέρου καὶ Καμεραρίου Ἰ. ἐν τῇ περικλύτῳ Ἀκαδημίᾳ τῆς Τυβίγγης, διδάσκαλος τῶν κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν, Φιλολογικὴν τε καὶ Θρησκευτικὴν, χρόνων. Ὁ Κρούσιος εἶναι ὁ τολμητίας ἐκεῖνος Σουηβός, ὅστις αὐθόρμητως ἐξήτησεν, ἵνα πληροφορηθῇ ἐπακριβῆς πῶς ἔχουσι τὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνος, οὗ τοὺς ἀρχαίους θησαυροὺς ἀποθησαυρίζων ἐδίδασκεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μετ' ἰδιαζούσης στοργῆς, πῶς τὰ τῆς γλώσσης αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς θρησκείας, διότι ἐνομίζετο ὅτι σχεδὸν τὸ ἔθνος δὲν ἔζη, ὅτι καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ σὺν τῇ ἑλευθερίᾳ ἀπώλεσε. Καὶ λοιπὸν ἔκρουσεν, ὥς λέγει, «πόρρω ἀπωκισμένος καίπερ οὐ βασιλεὺς μακρόχειρ, θύρας ἡσφαλισμένας φορτικῶς μὲν ἴσως, εὐτυχῶς δ' ὅμως καθάπερ